DAVID OHANESIAN SAU VOCEA DE GRANIT...

(Costin Popa – 18 septembrie 2007)

...o sintagmă pe care am mai folosit-o în timp. Vocea de granit... Când m-am gândit să aștern din nou câteva rânduri despre maestrul Ohanesian, care la început de 2007 a împlinit optzeci de ani de viață, am găsit că nu mă pot îndepărta de la o asemenea metaforă, singura în măsură să ilustreze adevăratul impact pe care glasul lui David Ohanesian mi l-a produs, de cinci decenii, în subconștient. Puterea devastatoare și străfulgerarea de sunet, dramatismul tulburător și dimensiunea covârşitoare a creației, m-au răscolit întotdeauna. Un granit cu irizații metalice, ce aruncă străluciri tăioase. David Ohanesian sculptează în acest unic, valoros material de duritatea diamantului, îl șlefuiește cu minuțiozitate, îi crează fațete, fiecare cu scăpărări proprii, variate, aruncate sclipitor, umplând de scânteieri spațiul acustic. Așa este vocea lui David Ohanesian.

O relație artistică și spirituală apare indestructibilă după toți anii de superbă carieră: Ohanesian – Oedipe şi Oedipe – Ohanesian. Pentru noi, românii, compatrioții lui Enescu, trăitorii în miezul sonurilor bardului de la Liveni, acesta este binomul referențial. David Ohanesian a tălmăcit în monumentalitate partitura marelui compozitor, a forat în esențele libretului, în filosofia mitului transpus în sonuri. Rezultanta este ecrasantă: umanitate și durere, frământare și luptă ideatică, prestanță statuară, tragism și alinare sufletească, limpiditate, serenitate și plutire către înaltele sfere cerești. Victoria lui Oedipe asupra Sfinxului, aneantizarea Destinului de către Om sunt, în plan artistic, izbânzile lui David Ohanesian care, peste vremuri, capătă valoare de simbol.

Sigur că, în alte zone spirituale, viziunile asupra Oedipe-ului enescian diferă. Dar ceea ce a creat marele David Ohanesian este corespondent propriului nostru spațiu vital, atât de apropiat de antica Eladă. Vocea lui David Ohanesian este monumentul românesc închinat lui Oedipe, învingătorul Sorții implacabile. Un monument recunoscut și omagiat peste tot în lume.

Aș fi nedrept cu ilustra carieră a maestrului, dacă m-aș opri la rolul enescian. David Ohanesian a fost răscolitorul Rigoletto, stâncosul Alfio, ferocele Scarpia, tenebrosul Telramund, tumultuosul Amonasro. Epitetele definesc nu numai profilurile caracterologice ale eroilor ci și plierea de stil cu care artistul le-a înconjurat. La fel de elocvent zugrăviți au fost Contele de Luna sau Marchizul de Posa, Ion Vodă, Prometeu sau Pană Lesnea Rusalim, Boris Godunov, Marcello și mulți alții.

Vocalmente autoritar, amplu și penetrant, David Ohanesian se dedica scenei cu arzătoare pasiune. Jocul său, puternic personalizat, era acea ideală îmbinare între expresie, gestualitate și plastică a corpului, a mișcării. Impresiona prin dăruire. Cucerea prin implicare.

Nelipsit din stagiunile și de la marile producții ale Operei Române bucureștene ale acelor ani, a desfăşurat o prodigioasă carieră internațională care i-a purtat pașii la Viena, Hamburg, Paris, Moscova, Toulouse, München, Stuttgart, Wiesbaden, Berlin, Lyon ş.a. conferindu-i statutul de glorie a artei lirice românești. Acesta este locul de neclintit al marelui bariton în conștiința noastră.

Încăodată, La Mulți, Mulți Ani, maestre David Ohanesian!